

Zarzuty i główne argumenty

Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV i Quinn Plastics GmbH wnoszą o uchylenie — w zakresie określonym odwołaniu — wyroku Sądu z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie T-208/06 Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV i Quinn Plastics GmbH przeciwko Komisji Europejskiej. Wyrok Sądu dotyczy kartelu obejmującego szereg porozumień antykonkurencyjnych i uzgodnionych praktyk w sektorze metakrylanów [decyzja Komisji C(2006) 2098 wersja ostateczna z dnia 31 maja 2006 r. odnosząca się do postępowania na podstawie art. 81 WE oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F/38.645 — Metakrylany)]. W wyroku tym uznano, że Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV i Quinn Plastics GmbH naruszyły art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG, uczestnicząc w szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk związanych z twardymi płytami z polimetylometakrylanu, oraz że spółki te ponoszą odpowiedzialność za ich udział w kartelu w okresie od kwietnia 1998 r. do końca października 1998 r. oraz od dnia 24 lutego 2000 r. do dnia 21 sierpnia 2000 r.

W uzasadnieniu odwołania Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV i Quinn Plastics GmbH podnoszą trzy zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego wnoszące odwołanie podnoszą zasadniczo, że Sąd błędnie zastosował prawo Unii Europejskiej, uznając, że popełniono naruszenie art. 101 TFUE, lub naruszył prawo w zakresie wykładni art. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾. Zgodnie ze stanowiskiem Komisji i Sądu naruszenie art. 101 TFUE zostało udowodnione w wymagany prawem sposób na podstawie oceny prawnej obejmującej: i) dowód obecności wnoszących odwołanie na czterech spotkaniach oraz ii) brak dowodu na to, że wnoszące odwołanie publicznie zdystansowały się od ustaleń z tych spotkań. Postępując w ten sposób Komisja i Sąd nie wzięły pod uwagę obiektywnych i niekwestionowanych okoliczności, świadczących o tym, że rzeczona ocena prawna była niewłaściwa, a w każdym razie niewystarczająca do ustalenia, że wnoszące odwołanie naruszyły art. 101 TFUE. W rezultacie, polegając na tej ocenie, Komisja i Sąd naruszyły art. 2 rozporządzenia nr 1/2003 oraz nie udowodniły w wymagany prawem sposób naruszenia art. 101 TFUE.

Zarzut drugi składa się z dwóch części. W części pierwszej zarzutu drugiego wnoszące odwołanie podnoszą posiłkowo, że Sąd naruszył prawo w ten sposób, że nie poszanował ogólnej zasady domniemania niewinności przy korygowaniu dokonanej przez Komisję oceny czasu trwania zarzucanego naruszenia. W świetle ogólnego domniemania niewinności Sąd nie był uprawniony do rozciągnięcia pierwszego okresu domniemanego uczestnictwa poza datę drugiego spotkania. W drugiej części zarzutu drugiego podniesiono posiłkowo, że decyzja Sądu o wykonaniu nieograniczonego prawa orzekania poprzez zwiększenie kwoty wyjściowej o 10 % stanowi naruszenie prawa, gdyż decyzja taka narusza ogólne zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania. W kontekście obydwu części zarzutu drugiego Sąd naruszył art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003.

W zarzucie trzecim podniesiono posiłkowo, że Sąd naruszył prawo, utrzymując w mocy wynoszącą 25 % obniżkę kwoty podstawowej, zamiast przyznania większej obniżki. Postępując w ten sposób Sąd naruszył art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 oraz ogólną zasadę proporcjonalności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1)

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2011 r. w sprawie T-62/09 Bernhard Rintisch przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 5 marca 2012 r. przez Bernharda Rintischa

(Sprawa C-120/12 P)

(2012/C 165/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bernhard Rintisch (przedstawiciel: A. Dreyer, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), Bariatix Europe Inc., SAS

Żądania wnoszącego odwołanie

— stwierdzenie nieważności orzeczenia siódmej izby Sądu (Sądu Pierwszej Instancji) z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie T-62/09;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok należy uchylić na tej podstawie, że Sąd naruszył art. 74 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94⁽¹⁾ [obecnie art. 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽²⁾], oraz ze względu na nadużycie uprawnień. Według wnoszącego odwołanie Sąd dokonał błędnej wykładni art. 74 ust. 2 rozporządzenia (WE)

nr 40/94, stwierdzając, że Izba Odwoławcza słusznie nie wzięła pod uwagę dokumentów i dowodów przedstawionych przez wnoszącego odwołanie. Sąd błędnie orzekł, że Izba Odwoławcza zgodnie z prawem odmówiła skorzystania ze swobodnego uznania, sprzeciwiając się wzięciu pod uwagę wspomnianych dokumentów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2011 r. w sprawie T-109/09 Bernhard Rintisch przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 5 marca 2012 r. przez Bernharda Rintischa

(Sprawa C-121/12 P)

(2012/C 165/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bernhard Rintisch (przedstawiciel: A. Dreyer, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), Valfleuri Pâtes alimentaires SA

Żądania wnoszącego odwołanie

— stwierdzenie nieważności orzeczenia siódmej izby Sądu (Sądu Pierwszej Instancji) z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie T-109/09;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok należy uchylić na tej podstawie, że Sąd naruszył art. 74 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾ [obecnie art. 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽²⁾], oraz ze względu na nadużycie uprawnień. Według wnoszącego odwołanie Sąd dokonał błędnej wykładni art. 74 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 40/94, stwierdzając, że Izba Odwoławcza słusznie nie wzięła pod uwagę dokumentów i dowodów przedstawionych przez wnoszącego odwołanie. Sąd błędnie orzekł, że Izba Odwo-

ławcza zgodnie z prawem odmówiła skorzystania ze swobodnego uznania, sprzeciwiając się wzięciu pod uwagę wspomnianych dokumentów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2011 r. w sprawie T-152/09 Bernhard Rintisch przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 5 marca 2012 r. przez Bernharda Rintischa

(Sprawa C-122/12 P)

(2012/C 165/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bernhard Rintisch (przedstawiciel: A. Dreyer, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), Valfleuri Pâtes alimentaires SA

Żądania wnoszącego odwołanie

— stwierdzenie nieważności orzeczenia siódmej izby Sądu (Sądu Pierwszej Instancji) z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie T-152/09;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok należy uchylić na tej podstawie, że Sąd naruszył art. 74 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾ [obecnie art. 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽²⁾], oraz ze względu na nadużycie uprawnień. Według wnoszącego odwołanie Sąd dokonał błędnej wykładni art. 74 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 40/94, stwierdzając, że Izba Odwoławcza słusznie nie wzięła pod uwagę dokumentów i dowodów przedstawionych przez wnoszącego odwołanie. Sąd błędnie orzekł, że Izba Odwoławcza zgodnie z prawem odmówiła skorzystania ze swobodnego uznania, sprzeciwiając się wzięciu pod uwagę wspomnianych dokumentów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).